

Hoofdstuk 1

Lord Eltingham wierp opnieuw een blik op Lady Penelope aan de andere kant van de balzaal. Ja, ze was duidelijk op afstand met hem aan het flirten, hij was er nu zeker van. Ze hadden elkaar anderhalf uur lang in de gaten gehouden. Misschien zou ze hem uitnodigen om naar haar toe te komen? Ze was nu met haar gezelschap aan het praten, terwijl hij rondkeek en intussen bekenden begroette. Hoewel hij knap werd genoemd, leek zijn gezichtsuitdrukking op een of andere manier mensen ervan te weerhouden om een gesprek met hem aan te knopen. Dat vond hij prima, want het bespaarde hem een hoop vervelende beleefdheidsgesprekjes.

Tijdens de twee jaar waarin hij door Europa had gezwoven, was hij vervreemd van zijn kennissen. Hij had alleen met zijn naaste vrienden een brievenwisseling onderhouden. Nu hij weer terug was in Londen, voelde hij zich enigszins een buitenstaander; er waren zoveel gezichten die hij niet kende. Nu vond hij als sowieso saai aangelegenheden, ook al werden die bezocht door de *Ton*, de hoogste Britse klasse waar hij zelf ook toe behoorde. Maar hij had zijn moeder beloofd op zoek te gaan naar een bruid. En waar anders dan op een bal kon

hij geschikte jongedames ontmoeten? Zijn moeder verlangde naar kleinkinderen en hij kon zijn moeder nooit iets weigeren. Ze was altijd goed voor hem geweest, ondanks alle streken die hij in zijn jeugd en daarna had uitgehaald. En hij moest toegeven dat huiselijk gezelschap, een prettig gezicht aan de andere kant van de tafel plus een warm lichaam in zijn bed, misschien nog niet zo slecht zou zijn. Zijn aanstaande hoefde alleen maar stil te zijn als hij stil wilde zijn en te praten als hij daar ook zin in had. Alleen was dat het grootste struikelblok bij het vinden van de juiste vrouw. De meeste vrouwen waren spraakzaam, of ze nu oppervlakkig waren of intelligent. Maar aan de andere kant: een vrouw was ook geen hond die men africhtte. En eerlijk gezegd hield hij helemaal niet van zwijgzame blauwkousen. Geleerde vrouwen die hun mond niet openden gaven hem het gevoel dat hij niet slim genoeg was om mee te praten. Penelope was een pienter meisje; hij had haar een paar keer gesproken op de sociale bijeenkomsten van dit seizoen. Maar ze waren nooit alleen geweest. Ze intrigeerde hem, prikkelde zowel zijn verbeelding als zijn verlangen. Hij kon niet anders dan gefascineerd zijn door haar sprekende bruine ogen en haar weelderige donkere haar. Om nog te zwijgen over haar kleine, vrouwelijke figuur dat gehuld was in dieprode zijde. Het strakke, onthullende lijfje deed zijn hart sneller kloppen. Zo'n vrouw zou hem vast

niet snel vervelen. Tussen hen zou de passie zeker ontvlammen... Op dat moment wierp Lady Penelope hem een veelbetekenende blik toe, stond op en liep naar een nabijgelegen deur. Die leidde vast naar de beroemde Kus Corridor. Dat was de gang achter de balzaal van Lord Melmoor, die bekend stond als de plek waar men een korte rendez-vous kon hebben. Terwijl ze de deur opende, wierp ze hem opnieuw een verleidelijke blik toe en raakte met haar waaier haar lippen aan voordat ze de deur achter zich sloot. Hij herinnerde zich niet alle symboliek van de waaiertaal, maar dit betekende beslist kussen. Hij stond al op voordat hij het wist en was al bij de deur voordat hij het beseftte. Hij verlangde slechts één ding: haar hartstochtelijk te kussen. Hij legde zijn hand op de deurknop en twijfelde even. Was dit verstandig? Hij hief zijn kin en opende vastberaden de deur. Toen hij de corridor binnenkwam moest hij toegeven dat het een romantische omgeving was. Grote kaarsen verlichtten de decoratief beschilderde gang en het gewelfde plafond. Maar waar was Lady Penelope? Langzaam liep hij verder. Toen hij langs de ramen wandelde die verborgen waren achter lange goudkleurige gordijnen, hoorde hij een zachte stem achter zich zeggen: 'Lord Eltingham, negeert u nu werkelijk een dame die u al uw hele leven hebt gekend?'

Hij draaide zich onmiddellijk om en glimlachte. 'Neem met niet kwalijk, Lady Penelope.'

Ze stond voor hem, haar rode jurk opvlammend tegen de achtergrond van de gouden stof. Ook haar blik deed hem denken aan een smeulend vuurtje. Hij probeerde greep op zichzelf te krijgen en zei met een buiging: 'Heel prettig om u hier te zien, Lady Penelope...'

Ze glimlachte uitdagend en stapte opzij om tegen de muur te leunen met haar handen achter zich. Waarschijnlijk wist de kleine verleidster dat dit de aandacht naar haar bovenlijf zou trekken, en inderdaad, zijn hartslag reageerde onmiddellijk.

'En wat doet ú hier, Lord Eltingham?'

Hij ademde diep in. 'Ik hoorde dat dit de Kus Corridor wordt genoemd en ik was nieuwsgierig naar hoe het eruitzag.' Hij hield haar blik vast en probeerde niet geïntimideerd te raken door...